

ספרי' – אוצר החסידים – ליובאוויטש

משיחות

כבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע

שניאורסאהן

מליובאוויטש

פורים, ה'תשכ"ז

יוצא לאור לש"פ תולדות, מבה"ח וער"ח כסלו

שבת כינוס השלוחים העולמי ה'תשע"ה

יוצא לאור על ידי מערכת

"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים וחמש לבריאה

שבעים שנה להסתלקות-הילולא של כ"ק הרלוי"צ ז"ל

בס"ד.

פתח דבר

לקראת ש"פ תולדות, מבה"ח וער"ח כסלו (שבת כינוס השלוחים העולמי) הבעל"ט, הננו מוציאים לאור חלק משיחות חג הפורים ה'תשכ"ז — כפי שהוכנו ע"מ למסור ברדיו, והוגהה ע"י כ"ק אדמו"ר באידיש (ונדפסת כאן בפעם הראשונה בהוספת איזה מ"מ וציונים ע"י המו"ל). לאח"ז באה הרשימה בתרגום ללה"ק. לחביבותא דמילתא — נדפסת גם פאקסימיליא מחלק ההגהות בכתי"ק.

*

בתור הוספה — כמה מכתבים (תדפיס מ"אגרות-קודש" חלק לא, הנמצא בדפוס).

*

ויה"ר שנוכה תיכף ומיד ממש לקיום היעור "הקיצו ורננו גו'", ומלכנו נשיאנו בראשם, וישמיענו נפלאות מתורתו, "תורה חדשה מאתי תצא".

ועד הנחות בלה"ק

יום הבהיר כ"ה מרחשון, ה'תשע"ה,
שבעים שנה להסתלקות-הילולא של כ"ק הרלו"צ ז"ל
ברוקלין, נ"י.

©

Published and Copyright 2014 by
LAHAK HANOCHOS INC.

788 Eastern Parkway Suite #408 Brooklyn, New York 11213

Tel. (718) 604-2610

info@lahak.org • <http://www.lahak.org>

The Kehot Logo is a trademark of Merkos L'inyonei Chinuch.

5775 • 2014

Printed in the United States of America

נדפס באדיבות דפוס
The PrintHouse
538 Johnson Ave. Brooklyn N.Y. 11237
(718) 628-6700

נסדר והוכן לדפוס
על ידי חיים שאול בן חנה
בדפוס „ועד הנחות בלה"ק"
(718) 604-2610

נדפס בסיוע ולזכות יצחק בן לאה וזוגתו רבקה ויקה בת רחל ומשפחתם שיחיו

בס"ד. משיחות חג הפורים, ה'תשכ"ז.

נאָכץ אונטערשרייכן דעם טייטש פון בעל שם טוב: אויף דעם מאמר פון דער משנה², „הקורא את המגילה למפרע לא יצא“ (ווען איינער לייענט די מגילה אויף צוריק, די שפעטערדיגע טיילן פאַר די פריערדיגע, האָט ער ניט יוצא געווען). אַז דאָס מיינט אויך, אַז ווען איינער לייענט די מגילה אין אַן אופן און מיט דעם באַגריף אַז דאָס איז אַ פאַסירונג פון אַ צייט צוריק, וואָס האָט פאַסירט נאָר דאָן, און איז ניט אַקטועל אין יעדער צייט אַרויסצונעמען פון דעם אַ הוראה און לערע פאַר דער איצטיגער צייט, איז „לא יצא“, האָט ער ניט דעם ריכטיגן באַגריף וועגן דער מגילה – האָט דער רבי שליט"א ערקלערט געוויסע ענינים פון דער מגילה ווי זיי זיינען א הוראה אין אונזער צייט, ענינים וואָס זיינען שטאַרק אַקטועל און נוגע אידן אין דער לאַנד, אין ארץ ישראל און אַנדערע לענדער. איינער פון די ענינים איז געווען:

די אמת'ע אחדות פון אידן – וועלכע זיינען דאָך מפוזר ומפורד בין העמים בכל המדינות (איצט ווי בזמן המגילה ואחשורוש), זיי קומען פון פאַרשידענע לענדער און האָבן פאַרשידנאַרטיגע תכונות הנפש און כאַראַקטאַרן – קען זיין נאָר דורך תורה, און דורך אַן איבערגעגעבנקייט צו תורה וואָס איז העכער פון שכל, וואָס אידן זיינען איבערגעגבן אויסצופירן דעם אויבערשטנס רצון.

נאָר דורך תורה, וואָס איז איין זאַך מיט דעם אויבערשטן וואָס איז אַן אחד הפשוט, אַן איינציקייט וואָס קען ניט צוטיילט ווערן, נאָר דורך איר קענען פאַראיינציגט ווערן מענטשן פון פאַרשידענע מקומות און פאַרשידענע תכונות הנפש; און אין תורה גופא איז דאָס באַזונדערס דורך די איבערגעגעבנקייט וואָס העכער פון שכל צו דעם פסק הלכה וואָס אין תורה, צו טאָן נאָר ווי עס איז דער פסק הלכה און דין פון תורה.

ווייל מצד דעם טייל פון תורה וואָס איז אַראָפּגעקומען אין שכל און שקלא וטרי', איז דאָך „אין דעותיהם שוות“³, דער שכל פון איינעם גלייכט

(3) ראה ברכות נח, א. סנהדרין לח, א. ועוד.

(1) ראה כתר שם טוב בהוספות ס"ק. וש"נ.

(2) מגילה רפ"ב.

זיך ניט אויס מיט דעם שכל פון א צווייטן, און עס קען זיין „בית שמאי מחמירים און בית הלל מקילים“, כאָטש עס איז „אלו ואלו דברי אלקים חיים“; אָבער מצד די איבערגעגעבנקייט וואָס העכער פון שכל צו דעם פסק דין און הלכה אין תורה, מצד דעם ווערט די אמת'ע פאַראיינציקונג פון אידן. די לערע נעמען מיר פון די מגילה, פון דעם וואָס עס שטייט „וקבל היהודים את אשר החלו לעשות“⁵ (אידן האָבן ווידערגענומען מקיים צו זיין תורה, אַ קבלה וואָס איז נאָך העכער פון די קבלה וואָס ביי מתן תורה, ביז אַז מתן תורה ווערט אָנגערופן בלויז „החלו“, אַן אָנפאַנג, לגבי די קבלה פון אידן אין יענער צייט) – שטייט דאָרט „וקבל“, אַ לשון יחיד, ווייל פונקט ווי ביי מתן תורה ווען אידן האָבן געזאָגט „נעשה ונשמע“⁶, אַן איבערגעגעבנקייט וואָס העכער פון שכל אויסצופירן דעם אויבערשטנס רצון, שטייט דאָרט⁷ „ויחן“ לשון יחיד, ווי חז"ל זאָגן⁸ „כולם כאיש אחד בלב אחד“, אַלע ווי איין מענטש מיט איין האַרץ, אַזוי אויך דאָ איז „וקבל“ לשון יחיד, ווייל דאָן ווען מען איז איבערגעגעבן און גרייט אויסצופירן דעם אויבערשטנס רצון מיט אַן איבערגעגעבנקייט וואָס העכער פון שכל, דאָן קען זיין די אמת'ע פאַראיינציקונג פון אידן.

[פאָלגליך מיינט דאָס, אַז ווען עס עקזיסטירט אַ פראָבלעם פון פאַראייניגן אידן פון פאַרשידענע לענדער מיט פאַרשידנאַרטיגע תכונות הנפש – האָבן מיר די לערע פון די מגילה, אַז נאָר דורך דעם וואָס מ'וועט זיך משתדל זיין אַז אַלע אידן זאָלן ווידער נעמען אויף זיך מקיים זיין דעם אויבערשטנס רצון, וועט זיין די פאַראיינציקונג פון אידן, כאיש אחד בלב אחד].

*

אויך בנוגע די באַציעונגען מצד אידן צו להבדיל ניט אידן, ווען מ'לעבט אין אַ לאַנד ווי אַמעריקע אָדער ענליכן לאַנד,

– וואָס אַנדערע ווענדן צו דעם אַן שעדליכע מיטלען, ווי דייאַלאָג און וואָס געוויסע אומפאַראַוואַרטליכע־ראַבביס פירן מיט גלחים, וואָס אויסער די האַרבע עבירה פון לערנען אַ פרעמדע רעליגיע, וואָס איז אַ מפורש'ער פסק

(7) יתרו יט, ב.

(8) במכילתא ופרש"י עה"פ.

(4) עירובין יג, ב. וש"ג.

(5) אסתר ט, כג.

(6) משפטים כד, ז. וראה שבת פח, א.

אין רמב"ם הלכות עבודה זרה⁹ אַז אַ איד טאָר דאָס ניט [מיט דעם אויסנאָם פון די סנהדרין און דאָס גלייכען¹⁰], און אויסער דעם וואָס על־פי רוב די וואָס פירן די דיאַלאָגן זיינען אַליין די גרעסטע עם־הארצים אין ענינים פון תורה און אידישקייט, אויסער דעם, איז דאָס אַ שרעקליכע ערנידערונג פון דעם אידישן כבוד, ווען איינער וואָס שטעלט זיך פאַר אַלס אַ גייסטיגער פירער ביי אידן, איז זיין גרעסטער כבוד און שטאַלק, ווען דער גלח באַוויליגט מיט אים צו האַלטן אַ דיאַלאָג, און די אַנדערע שעדליכע ענינים וואָס דאָס שטעלט מיט זיך פאַר מצד אַלע עספעקטן.

וואָס אויך אויף דעם האָט דער רבי שליט"א אַרויסגענומען אַ הוראה פון דער מגילה, אַז די גזירה איז געקומען פון דעם וואָס, נהנו מסעודתו של אותו רשע"¹¹, אַז וויסענדיג אַז דאָס איז דער „אותו רשע“, האָט מען אַ הנאה ווען ער לאַדט איין צו אַ סעודה, ווי דער ענין איז אויספירליך ערקלערט געוואָרן אין אַ לענגערע שיחה קדושה –

איז די איבערגעגעבנקייט אויסצופירן דעם אויבערשטנס רצון, וואָס האָט געמאַכט אידן אַ „ממלכת כהנים"¹², אַ פאַלק פון כהנים פאַר דער גאַנצער וועלט – האַנאהלט אויך די אויפגאַבע פון א אידן אַלס איד אין זיינע באַציאונגען מיט ניט אידן, וואָס אויספירן זיין פליכט אין דעם איז אַן ענין וואָס בריינגט קידוש שם שמים, און דאָס העלפט אין די באַציאונגען פון אידן מיט די אַנדערע בירגער פון דעם לאַנד.

און די הוראה אויף דעם האָבן מיר פון דער מגילה, וואו עס איז דאָ אַ גאַנצער קאַפיטל¹³: „וישם המלך אחשוורוש מס על הארץ ואיי הים“, וכל מעשה תקפו וגבורתו ופרשת גדולת מרדכי אשר גדלו המלך הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי מדי ופרס“. נאָכדעם ווי עס ווערט דערציילט וועגן די גזירה און וועגן די ישועה, קומט אַן עקסטערע קאַפיטל אין דער מגילה, אַז אחשוורוש האָט אַרויפגעלייגט צינזן אויף דער לאַנד און אויף די אינזלען פון ים, און אַז וועגן די שטאַרקייט פון אחשוורוש און גרויסקייט פון מרדכי, איז פאַרשריבן אין די היסטאָריע פון די קעניגן פון פרס ומדי.

וואָס לכאורה איז אינגאַנצן ניט פאַרשטאַנדיק; צו וואָס האָט מען אַריינגעשטעלט אין דער מגילה אַז אחשוורוש האָט אַרויפגעלייגט צינזן אויף

9 פ"ב ה"ב.
10 ראה רמב"ם הל' סנהדרין רפ"ב.
11 מגילה יב, א.
12 יתרו יט, ו.
13 קאַפיטל יו"ד.

דעם לאַנד און אויף די אינזלען, און ווי די מגילה אַליין אונטערשטרייכט גלייך אַז דאָס געהערט צו „דברי הימים למלכי מדי ופרס“?

און וויבאַלד אַז דאָס איז אַ טייל פון דער מגילה, איז דאָך אויך אויף דעם גייט דער פֿסק פון „הקורא את המגילה למפרע לא יצא“, אין פשוט'ן זין, און אויך לויט דעם טייטש פון בעל שם טוב – איז ניט פארשטאַנדיק; וואָס קענען מיר לערנען פון דעם אין אונזער צייט?

נאָר דאָס וועט ווערן פאַרשטאַנדיק נאָך אַ טיפע הקדמה און ערקלערונג אין דעם ענין פון אמונה אין אחדות השם,

[וואָס אין דעם זיינען דאָ פאַרשידנאַרטיגע באַגריפן, פון דעם אופן אמונה וואָס אַ קליין קינד האָט, וואָס ער שטעלט זיך פאַר דעם אויבערשטן אַלס אַ גרויסער און שטאַרקער און שיינער גוף, און מערסטנס מיט אַ בילד פון זיין פאָטער אָדער זיידע, וואָס ווערנדיג עלטער פאַרשטייט ער דאָך איינער פון די עיקרים אַז „אינו גוף ולא דמות הגוף“¹⁴, און דאָך ביי אַ קינד איז דאָס זיין באַגריף וועגן אחדות השם; ביי אַן עלטערן איז שוין אָבער דער באַגריף אַן אַנדערער, (ביז)

אַז דער אמת'ער באַגריף פון אחדות השם איז, אַז עס איז „אין עוד מלבדו“¹⁵, וואָס מיינט אַז עס איז ניטאָ קיין איין פרט און קיין איין רגע וואָס עס ווערט ח'ו ניט באַשאַפן און ניט אַנגעפירט און באַלעכט פון דעם אויבערשטן אין דער רגע און אין דעם פרט.

און וויבאַלד דער אויבערשטער איז דאָך אחדות הפשוטה, אַן איינציקייט וואָס מ'קען דאָס ניט פאַנאַנדערטיילן, איז דערפון אויך פאַרשטענדליך, אַז ניט קוקנדיג אויף דעם וואָס די בריאה איז פאַנאַנדער געטיילט אויף פיל טיילן און פיל מדינות, אַזוי ווי דומם צומח חי מדבר, און „מה רבו מעשיך“¹⁶ ו,מה גדלו מעשיך“¹⁷, איז אָבער וויבאַלד זיי אַלע זיינען באַשאַפן געוואָרן פון אחדות הפשוטה, פון „ה' אחד“¹⁸, איז אין זיי – אין די פאַרשידנאַרטיגע נבראים – דאָ אַ התאחדות, אַז די אַלע פאַרשידענע פרטים ווערן פאַראיינציגט אין איין מציאות [ווי ער זאָגט אין אבות דר' נתן]¹⁹ אַז די גאַנצע וועלט איז איין גוף גדול איין גרויסער קערפער].

17 שם צב, ו.

18 ואתחנן ו, ד.

19 ספלא"א.

14 פיוט „יגדל“.

15 ואתחנן ד, לה.

16 תהלים קד, כד.

וואָס פון דעם קומט אונז אַרויס, אַז בשעת דער אויבערשטער האָט אויסגעקליבן אַ פּאַלק און זיי געגעבן די אויפגאַבע אַז „ואתם תהיו לי ממלכת כהנים“¹², וואס דאס איז כולל אויך דעם פירוש הספורנו²⁰, אַז זיי וועלן זיין די וואָס וועלן אַרויסבריינגען און אַנטפלעקן אין וועלט דעם ענין פון „ה' אחד“, אחדות השם, און אַז „אין עוד מלבדו“ – קען זיך אַ איד ניט באַגרעניצן און זאָגן אַז ער וועט אַרויסבריינגען אחדות השם נאָר אין זיין משפּחה, אָדער נאָר אין זיין שטאַט, אָדער נאָר אין ארץ הקודש, נאָר וואו עס איז דאָ אַ מציאות אין וועלט וואָס ער ווייס דערפון, דאַרף ער זיך משתדל זיין אַז דאָרט זאָל זיך פילן דער „ה' אחד“ און „אין עוד מלבדו“.

און די שליחות דאַרף טאָן יעדערער אין זיין קרייז, אַ רב און מנהיג פון אַ קהילה אין זיין קהילה, אַ ראש פון אַ משפּחה אין זיין משפּחה, אַ דאָקטאָר פאַר די וואָס היילט זיי בגוף (זאָל ער זיי אויך אויפּמערקזאַם מאַכן אויך וואָס עס פעלט אין תורה ומצוות און דורכדעם בריינגען אויך אַ רפואת הנפש), און אַ געשעפטס-מאַן אין די קרייזן פון זיינע געשעפטס פאַרבינדטע.

און בשעת עס איז דאָ אַן ענין וואָס איז פאַרבונדן מיט אומות העולם, וואָס זיי זיינען דאָך מחוייב אין שבע מצוות בני נח מיט אַלע זייערע פּרטים – ווי אַרויסגעבראַכט אין רמב"ם²¹ ובכמה מקומות, און בשעת זיי פירן זיך לויט די שבע מצוות בני נח, מיינט דאָס אַז זיי פירן זיך לויט דעם אָנזאָג פון תורה צו זיי, ווי דער רמב"ם זאָגט²² אַז בני נח דאַרפן מקיים זיין די שבע מצוות דערפאַר וואָס דאָס איז אַ ציווי אין תורה וואָס דער אויבערשטער האָט מודיע געגעבן למשה מסני, וואָס פון די מצוות בני נח איז אויך דער חיוב אויף דעם ניט אידן להושיב דיינים א.ז.וו. אַז ער זאָל פאַרשפּרייטן דעם חיוב וקיום פון מצוות בני נח ווי נאָר ער קען – איז אויב עס איז דאָ אַזאַ איד וואָס קען משפיע זיין אויף אַ ניט אידן אַז ער זאָל זיך פירן אין זיינע מצוות בני נח ווי תורה איז אים מחייב, וואָס אין דעם גייט אויך אַריין כנ"ל אין להושיב דיינים און איינשטעלן אַן אַרדענונג פון צדק ויושר, ווי דער רמב"ם ערקלערט דאָס בארוכה²³ – גייט דעמולט אַריין אַ חיוב אין די מצוות פון דעם איד, אַז וואו זיין האַנט דערגרייכט, זאָל ער זען אַז דער ניט איד זאָל מקיים זיין זיינע מצוות בני נח.

(21) יד החזקה בסופו.

(22) הלכות מלכים פ"ח בסופו.

(23) ועיין ג"כ רמב"ן פ' וישלח.

(20) וז"ל: „ובזה תהיו סגולה כי תהיו ממלכת

כהנים להבין ולהורות לכל המין האנושי לקרוא

כולם בשם ה' ולעבדו שכם אחד“.

וואָס פון דעם לערנען מיר, אַז ווען איינער איז אויסגעקליבן געוואָרן אַלס אַ מיטגליד פון אַ פאַרלאַמענט פון אַ לאַנד, אָדער פון אַ שטאַט אין דעם לאַנד, אָדער אין שטאַט פאַרוואַלטונג, וואו עס ווערן געשאַפן געזעצן און איינגעשטעלט אַרדערונג אין דעם סאַציאַלן לעבן בין אדם לחבירו – ליגט אויף אים אַ חוב אַלס איד, זיך משתדל צו זיין אַז די געזעצן און די אַרדענונג זאָל זיין אין איינקלאַנג מיט די מצוות בני נח [וואָס ווי דער רמב"ם זאָגט איז דאָס אַן ענין פון תורה וואָס דאָס איז געגעבן געוואָרן למשה מסיני, און דאָס וואָס די בני נח זיינען מקיים די מצוות דאַרף דאָס זיין מצד דעם ווייל אַזוי האָט דער אויבערשטער אָנגעזאָגט למשה מסיני], וואָס דאָס איז וואָס תורה איז מחייב אַלע מענטשן אַז די הנהגה זאָל זיין אַ הנהגה פון צדק ויושר און אַפּהאַלטונג פון גניבה גזילה א.ד.ג.

און דאָס לערנען מיר פון דער מגילה וואָס דערציילט און לערנט מיט אונז אַז נאָכדעם וואָס מרדכי האָט אויפגעטאַן בנוגע צו אידן (גאולת פורים, מצות השייכות לפורים כו', „ויכתוב מרדכי גו' אל כל היהודים גו' הקרובים והרחוקים“²⁴), איז געווען „וישם המלך אחשוורוש מס על הארץ ואיי הים“.

מרדכי וואָס איז דאָן געוואָרן דער „משנה למלך“ צו אחשוורוש, און דער סדר איז דאָך אַז דער משנה למלך האָט אָנגעפירט מיט אַלע עניני המלוכה (כמ"ש²⁵ „על פיך ישק כל עמי“), אָבער אַלס „משנה למלך“, אין נאמען און בכח פון מלך – איז געוואָרן אַ נייעס: „וישם המלך אחשוורוש מס על הארץ ואיי הים“ – מרדכי האָט גע'דאגה'ט אַז אין גאַנצן לאַנד, ביז אין די ווייטע אינזלען, זאָל דאָרט ווערן איינגעשטעלט סדרים פון מלוכה, עס זאָל זיין דער מס, „מוראה של מלכות“, ווייל אַן דעם איז דאָך „איש את רעהו חיים בלעו“²⁶. און וויבאַלד אַז מרדכי האָט דאָס איינגעשטעלט, איז דאָס זעלבסטפאַרשטענדליך געווען אין דעם אופן ווי עס דיקטירן די שבע מצות בני נח – מיט צדק און יושר.

אָבער מיט דעם האָט זיך נאָך מרדכי ניט באַגנוגנט, נאָר ער האָט אויך פאַרזאָרגט אַז עס זאָל זיין פאַרשריבן אין די היסטאָריע פון פרס ומדי ביידע זאַכן: (1) „מעשה תקפו“ פון אחשוורוש וכו' אויך לדורות, באַוואָרענען עס זאָל זיין דער סדר פון שולל זיין „איש את רעהו חיים בלעו“. (ב) „פרשת גדולת

26 אבות פ"ג ה"ב.

24 אסתר ט, כ.

25 מקץ מא, מ.

מרדכי" – מ'זאָל געדיינקען אַז אַ איד האָט איינגעשטעלט די סדרים פון צדק ויושר – „כי מרדכי היהודי (דלכאורה מאי קמ"ל) משנה גו"ו. ועוד מלמדנו: „וגדול (במה גדולת מרדכי? לא מהיותו משנה למלך המולך בכיפה²⁷ (ופשיטא שאין הנאתו – מהזמנה לסעודת רשע) כ"א) ליהודים, היהודים (כדרז"ל²⁸: מודים בכל התורה) מגדלים אותו (בעניניהם, עניני יהדות).

און אַזוי איז אויך אַז אַ פאַרשטייער פון אַ פאַרלאַמענט און דאָסגלייכן דאַרף זען אַז ניט נאָר זאָל ער אין זיין צייט דאָס דורכפירן, נאָר עס זאָל אויך זיין פאַרשריבן, און ווען עס וועט קומען אַמאָל אַ פראַגע, זאָל מען זען אַ „מעשה רב“²⁹, ובלשון המדינה: precedent³⁰, אַז מען האָט געוואָלט איינשטעלן אַ געזעץ ניט על פי צדק ויושר – איז: 1) מ'האט דאס מבטל געווען. 2) אַז אַ איד האָט געקעמפט און געקלאַפט אין טיש און ניט דערלאָזן. און דורך דעם וואָס מ'העלפט פאַרשרפרייטן אין אַלע ערטער און מדינות די אמונה פשוטה אין אחדות השם, פאַרשנעלערט מען די התגלות פון „ה' אחד ושמו אחד“³¹.

(30) = תקדים.

(31) זכרי' יד, ט.

(27) מגילה יא, סע"א.

(28) ראה מגילה יג, רע"א. קידושין מ, א.

(29) שבת כא, א. וש"נ.

בס"ד. משיחות חג הפורים, ה'תשכ"ז.

תרגום מאידית

לאחרי הדגשת פירוש הבעל שם טוב¹ על מאמר המשנה² "הקורא את המגילה למפרע (החלקים המאוחרים לפני הקודמים) לא יצא", שהכוונה היא גם, שהקורא את המגילה באופן ומתוך הנחה שזה אירוע מזמן העבר, שאירע רק אז, ואינו אקטואלי בכל זמן להפיק הימנו הוראה ולימוד לזמן זה, אזי "לא יצא", שאין לו ההשגה הנכונה אודות המגילה — ביאר הרבי שליט"א ענינים מסויימים מהמגילה כיצד הם מהווים הוראה בזמנינו בענינים שהם אקטואלים ונוגעים ביותר לבני בארץ זו, בארץ ישראל ובארצות אחרות. ואחד מהם הוא:

האחדות האמיתית של בני" — שהם "מפוזר ומפורד בין העמים" ככל המדינות (עתה כמו בזמן המגילה ואחשוורוש), שבאים מארצות שונות ויש להם תכונות נפש שונות — יכולה להיות רק ע"י התורה, וע"י התמסרות לתורה שלמעלה מהשכל, שבני" מסורים למלא רצון הקב"ה.

רק ע"י התורה, שהיא דבר אחד עם הקב"ה שהוא אחד הפשוט, רק על ידי יכולים להתאחד אנשים ממקומות שונים ותכונות נפש שונות; ובתורה גופא הרי זה במיוחד ע"י ההתמסרות שלמעלה מהשכל לפסק ההלכה שבתורה, לעשות רק כפי פסק ההלכה והדין בתורה.

כי מצד חלק התורה שהתלבש בשכל ובשקלא וטריי, הרי "אין דעותיהם שוות"³, שכלו של האחד אינו שווה לשכלו של השני, ויכול להיות "בית שמאי מחמירים ובית הלל מקילים", אע"פ ש"אלו ואלו דברי אלקים חיים"⁴; אבל מצד ההתמסרות שלמעלה מהשכל לפסק דין והלכה בתורה, מצד זה נעשית ההתאחדות האמיתית של בני"י.

הוראה זו אנו לוקחים מהמגילה, ממ"ש וקבל היהודים את אשר החלו לעשות"⁵ (בני"י חזרו וקיבלו על עצמם לקיים את התורה, קבלה שהיא נעלית יותר גם מהקבלה בעת כמתן תורה, עד שמתן תורה נקרא

(1) ראה כתר שם טוב בהוספות ס"ק. (3) ראה ברכות נח, א. סנהדרין לח, א. וש"נ.

(2) מגילה רפ"ב. (4) עירובין יג, ב. וש"נ.

(5) אסתר ט, כג.

רק "החלו", התחלה, לגבי הקבלה של בני בזמן ההוא) — שנאמר שם "וקבל", לשון יחיד, כי, כשם שבמתן תורה כאשר בני אמרו "נעשה ונשמע", התמסרות שלמעלה משכל למלא רצון הקב"ה, נאמר "ויחן" לשון יחיד, כמאמר חז"ל⁶ "כולם כאיש אחד בלב אחד", כך גם כאן "וקבל" הוא לשון יחיד, כי כאשר מסורים ומוכנים למלא רצון ה' בהתמסרות שלמעלה מהשכל, אזי יכולה להיות ההתאחדות האמיתית של בני".

[הכוונה בפשטות היא, שכאשר קיימת בעי' של איחוד יהודים מארצות שונות ותכונות נפש שונות — יש לנו את הלימוד מהמגילה, שרק עי"ז שישתדלו שכל בני יחזרו ויקבלו על עצמם לקיים רצון הקב"ה, אזי תהי' ההתאחדות של בני "כאיש אחד בלב אחד"].

*

גם בנוגע ליחסים מצד בני לאינם יהודים להבדיל, כשדרים בארץ כמו אמריקה או ארצות כיו"ב,

— שיש שנוקטים למטרה זו אמצעים מזיקים, כמו דיאלוגים שכמה ראפייס חסרי אחריות מנהלים עם גלחים, שנוסף על העבירה החמורה של לימוד דת זרה, שפסק מפורש הוא ברמב"ם הלכות עבודה זרה⁷ שזה נאסר על יהודי [מלבד הסנהדרין וכיו"ב¹⁰], ונוסף לכך שעל פי רוב מנהלים את הדיאלוגים עם הארצים הכי גדולים בעניני תורה ויהדות, מלבד זאת, הרי זו פחיתות מבהילה בכבוד היהודי, כאשר אדם שמציג עצמו כמנהיג רוחני אצל יהודים — הנה הכבוד והגאון הכי גדול עבורו הוא העובדה שהגלח מתרצה לנהל עמו דיאלוג, וכן שאר הענינים המזיקים שבאים כתוצאה מזה מצד כל הבחינות.

וגם בענין זה למד הרבי שליט"א הוראה מהמגילה, שהגזירה באה מזה ש"נהנו מסעודתו של אותו רשע"¹¹, שבידעם שזהו "אותו רשע", נהנו מזה שהזמינם לסעודה, כפי שהענין התבאר בפרטיות בשיחת קודש ארוכה —

הנה ההתמסרות למלא את רצון הקב"ה שעשה את בני ל"ממלכת כהנים"¹², עם של כהנים עבור כל העולם — כוללת גם את תפקידו של

(10) ראה רמב"ם ה' סנהדרין רפ"ב.

(11) מגילה יב, א.

(12) יתרו יט, ו.

(6) משפטים כד, ז. וראה שבת פח, א.

(7) יתרו יט, ב.

(8) במכילתא ופרש"י עה"פ.

(9) פ"ב ה"ב.

יהודי ביחסיו עם אינם יהודים, ומילוי תפקידו בזה הוא ענין שמביא קידוש שם שמים, ומסייע ליחסיהם של בני עם שאר אזרחי המדינה.

הוראה זו למדים מהמגילה בה יש פרק שלם¹³: "וישם המלך אחשוורוש מס על הארץ ואיי הים", "וכל מעשה תקפו וגבורתו ופרשת גדולת מרדכי אשר גדלו המלך הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי מדי ופרס".

ולכאורה אינו מובן כלל: למה הכניסו במגילה שאחשוורוש הטיל מסים על הארץ ועל האיים, וכפי שהמגילה עצמה מדגישה על אתר שזה שייך ל"דברי הימים למלכי מדי ופרס"?

וכיון שזה חלק מהמגילה, הרי גם על זה חל הפסוק ד"הקורא את המגילה למפרע לא יצא", הן במובן הפשוט והן לפי פירוש הבעל שם טוב. ואינו מובן: מה יכולים אנו ללמוד מכך בזמנינו זה?

אך הענין יובן לאחר הקדמה וביאור עמוק בענין האמונה באחדות השם,

[שבזה ישנם תפיסות שונות, החל מאופן האמונה של ילד קטן שמצייר לעצמו את הקב"ה כגוף גדול וחזק ויפה, ולרוב בדמות אביו או זקנו, וכאשר הוא גודל הוא מבין את אחד מהעיקרים ש"אינו גוף ולא דמות הגוף"¹⁴, הנה בילדותו זוהי התפיסה שלו אודות אחדות השם; ואילו אצל גדול שונה כבר התפיסה, ועד]

שהגדרה האמיתית של אחדות השם היא, ש"אין עוד מלבדו"¹⁵, ופירושו שאין פרט אחד ורגע אחד שח"ו אינו נברא ומנוהל ומקבל חיות מהקב"ה ברגע זה ובפרט זה.

וכיון שהקב"ה הוא אחדות הפשוטה, הרי מובן גם שמבלי הבט על כך שהבריאה נחלקת לחלקים רבים ומדינות רבות, כמו דומם צומח חי מדבר, ו"מה רבו מעשיך"¹⁶ ו"מה גדלו מעשיך"¹⁷, הרי כיון שכולם נבראו מאחדות הפשוטה ד"ה' אחד"¹⁸, יש בהם — בנבראים השונים — התאחדות, שכל הפרטים השונים מתאחדים במציאות אחת [כדאיתא באבות דר' נתן¹⁹ שכל העולם הוא גוף אחד גדול].

ונמצא, שכאשר הקב"ה בחר עם ונתן להם את התפקיד ש"ואתם

17) שם צב, ו.

18) ואתחנן ו, ד.

19) ספל"א.

13) פרק י"ד.

14) פיוט "יגדל".

15) ואתחנן ד, לה.

16) תהלים קד, כד.

תהיו לי ממלכת כהנים"¹², שזה כולל גם פירוש הספורנו²⁰ שהם יהיו אלה שיפרסמו ויגלו בעולם את הענין ד"ה' אחד", אחדות השם, ושי"אין עוד מלבדו" — לא יכול יהודי להגביל את עצמו ולומר שהוא יפרסם אחדות השם רק במשפחה שלו או רק בעיר שלו או רק בארץ הקודש, אלא היכן שישנה מציאות בעולם שיודע אודותה, עליו להשתדל שיורגש שם איך ש"ה' אחד" ו"אין עוד מלבדו".

ושליחות זו צריך לעשות כל אחד בחוג שלו, רב ומנהיג קהילה בקהילה שלו, ראש משפחה במשפחה שלו, רופא בפני אלה שמרפא אותם בגוף (לעוררם גם על החסר בתורה ומצוות, ועי"ז יביא גם רפואת הנפש), ובעל עסקים בחוגים של קשריו העסקיים.

וכאשר ישנו ענין שקשור עם אומות העולם, שהם מחוייבים בשבע מצוות בני נח עם כל פרטיהם — כמובא ברמב"ם²¹ ובכמה מקומות, וכאשר הם מתנהגים ע"פ שבע מצוות בני נח, הרי זה באופן שהם מתנהגים לפי ציווי התורה אליהם, כמ"ש הרמב"ם²² שבני נח צריכים לקיים שבע מצוות בגלל שזהו ציווי בתורה שהקב"ה הודיע למשה מסיני, ובמצוות בני נח יש גם החיוב על האיני יהודי להושיב דיינים וכו', להפיץ את החיוב וקיום של מצוות בני נח כפי יכולתו — הנה אם ישנו יהודי שיכול להשפיע על אינו יהודי לנהוג במצוות בני נח כפי שהתורה מחייבת אותם, שבזה נכלל גם כנ"ל להושיב דיינים ולקבוע סדר של צדק ויושר, כמבואר ברמב"ם בארוכה²³ — אזי נכלל חיוב זה במצוות של אותו יהודי, שבכל מקום שידו מגעת, יפעל שהאינו יהודי יקיים שבע מצוות בני נח שנתחייב בהם.

ומזה למדים אנו, שכאשר אחד נבחר בתור חבר פרלמנט של מדינה, או של עיר במדינה, או בהנהלת העיר, מקום בו נחקקים חוקים ונקבע סדר בחיים הסוציאליים בין אדם לחבירו — מוטל עליו חוב בתור יהודי, להשתדל שהחוקים והסדר יהיו בהתאם למצוות בני נח [וכדברי הרמב"ם הרי זה ענין של תורה שניתן למשה מסיני, וקיום המצוות של בני נח צריך להיות בגלל שכך ציווה הקב"ה למשה מסיני], שזהו מה שהתורה מחייבת את כל האנשים להתנהג בהנהגה של צדק ויושר והימנעות מגניבה גזילה וכיו"ב.

21) יד החזקה בסופו.
22) הלכות מלכים פ"ח בסופו.
23) ועיין ג"כ רמב"ן פ' וישלח.

20) וז"ל: "ובזה תהיו סגולה כי תהיו ממלכת כהנים להבין ולהורות לכל המין האנושי לקרוא כולם בשם ה' ולעבדו שכם אחר".

וענין זה למדים אנו מהמגילה שמספרת ומלמדת אותנו שלאחרי שמרדכי פעל בנוגע לבנ"י (גאולת פורים, מצות השייכות לפורים כו', "ויכתוב מרדכי גו' אל כל היהודים גו' הקרובים והרחוקים"²⁴), אזי "וישם המלך אחשוורוש מס על הארץ ואיי הים".

מרדכי נעשה אז ה"משנה למלך" לאחשוורוש, והרי הסדר הוא שהמשנה למלך ניהל את כל עניני המלוכה (כמ"ש²⁵ "על פיך ישק כל עמי"), אבל בתור "משנה למלך", בשם ובכח המלך — נעשה חידוש: "וישם המלך אחשוורוש מס על הארץ ואיי הים" — מרדכי דאג שבכל הארץ עד באיים הרחוקים יקבעו סדרי המלוכה, שיהי' המס, "מוראה של מלכות", כי לולי זאת הרי "איש את רעהו חיים בלעו". וכיון שמרדכי קבע זאת, הרי מובן מאליו שהי' זה כפי המתאים לשבע מצות בני נח — מתוך צדק ויושר.

אבל בזה לא הסתפק מרדכי עדיין, אלא גם דאג שיכתבו בהיסטורי' של פרס ומדי את שני הענינים: (1) "מעשה תקפו" של אחשוורוש וכו' גם לדורות, להבהיר שיהי' הסדר דשלילת "איש את רעהו חיים בלעו"²⁶. (2) "פרשת גדולת מרדכי" — שיזכרו שיהודי קבע את הסדרים דצדק ויושר — "כי מרדכי היהודי (דלכאורה מאי קמ"ל) משנה גו'". ועוד מלמדנו: "וגדול (במה גדולת מרדכי? לא מהיותו משנה למלך המולך בכיפה²⁷ (ופשיטא שאין הנאתו — מהזמנה לסעודת רשע) כ"א) ליהודים", היהודים (כדרו"ל²⁸: מודים בכל התורה) מגדלים אותו (בעניניהם, עניני יהדות).

וכך גם בא-כח של פרלמנט וכיו"ב, שצריך לראות שמלבד פעולתו בזמנו, יכתב הדבר, וכשתבוא פעם שאלה, יראו "מעשה רב"²⁹, ובלשון המדינה: precedent³⁰, שכשרצו לקבוע חוק שלא על פי צדק ויושר — אזי: (1) בטלו זה. (2) שיהודי נאבק על כך ודפק על השולחן ולא הניח לזה לקרות.

ועי"ז שמסייעים להפיץ בכל המקומות והמדינות את האמונה הפשוטה באחדות השם, מזרזים את ההתגלות ד"ה' אחד ושמו אחד"³¹.

28) ראה מגילה יג, רע"א. קידושין מ, א.

29) שבת כא, א. וש"נ.

30) = תקדים.

31) זכרי' יד, ט.

24) אסתר ט, כ.

25) מקץ מא, מ.

26) אבות פ"ג ה"ב.

27) מגילה יא, סע"א.

הוספה

א

[טי"ז מ"ח תשל"ו]

בודאי נשלח אוריגינאל לצעירי אגודת חב"ד (מרכזם) וכו'.

אזכיר על הציון להצלחה רבה בכל הנ"ל.

בנוגע לשכירת־בית השייך לחב"ד לאחרים (וענינים כיו"ב) –
כנהוג: לאחר שיהיו הפרטים ברורים (כולל – דעת ידידים מבינים
 דכיו"ב **שעל אתר** (ותגובת הציבור החרדי – בענינים ששייך „והייתם
 נקיים" וכו')) – צריך לשאול במרכז צעירי אגודת חב"ד וכו'.

בנדו"ד – ע"פ כתבו **הפרטים, כמדומה** שצ"ל גם כן פסק דין רב
 מורה הוראה הַצריך להיות שטר מכירה לשבת ויו"ט, חג הפסח וכו'.

ב

[ה' כסלו, ה'תשל"ו]

כל עניני בית חב"ד שייך לצאגו"ח (ומל"ח) – ובודאי לא יעשו **כלום**
 קודם שיתדברו עמהם.

ג

[ימי החנוכה, ה'תשל"ו]

אזכיר עה"צ.

א

מצילום כתי"ק, על גליון מכתב השליח, המצורף לדיווח פעילותו.
 לצעירי אגודת חב"ד: שלוחי חב"ד במדינות נ.י. ואוהיו הם תחת צעירי אגודת חב"ד, ושבשאר
 מדינות ארה"ב – תחת המרכז לעניני חינוך. ראה גם לקמן אגרת ב.
 והייתם נקיים: מטות לב, כב.

ב

מצילום כתי"ק. מענה לא' שביקש ברכה לפתוח בית חב"ד.
 לצאגו"ח (ומל"ח): ראה לעיל אגרת א.

ג

מצילום כתי"ק.

כמפורסם – מכ' רק:

- 1) לאלו שכבר חזקה מכוי"כ שנים, והשינוי בזה יתפרש לשינוי היחס, וקי"ל.
- 2) קניית ופתיחת בית חב"ד במקום חדש וכיו"ב, יכול לעשות כעשיית כוי"כ כיו"ב – כיון שהני"ל למחרת ש"ק (וזאת) חנוכה, ינצל אי מהמכ' שלי לחנוכה (משנים שעברו, או משנה זו).

ד

[ימי החנוכה, ה'תשל"ו]

כהני"ל נתי' ות"ח ת"ח על הבשו"ט וגודל הנח"ר – מהפצת היהדות התומ"צ וכו'.

ויה"ר שיוסיפו בכהני"ל, הוסיף ואור, וכהוראות ימי חנוכה ובהצלחה רבה.

כיון שכו"כ מאופני הפעולות שלהם תלויים בתנאי המדינה והעיר וכו', וכן – צ"ל תיאום ושיטה אחידה בהפעולות דכל מדינה – לכן סודר שבכל מדינה צ"ל לשכה מרכזית שתקשר הסניפים, תתן הוראות וכו'. – ובצרפת הי"ז לשכתנו המרכזית בפריז בהנהלתו של הרבא"ג שליט"א.

ולכן יפנה אליו בכל (וה"ה נמצא עתה בברוקלין).

לערך מגבית באמריקה – הי"ז דורש הכנה **מתאימה** ואין זמן שהותו כאן – מספיק לזה כלל וכלל.

אזכיר עה"צ להצלחה רבה בכהני"ל. וכן – את כל אלה שכותב אודותם, ובפרט המתעסקים בפעולות הני"ל, ואשרי חלקם וגדול זכותם.

כמפורסם: במכתבו: מתכווננים לדינר שיתקיים אי"ה ג' טבת .. ומבקש הנני מכתב ברכה ע"ז.

ד

מצילום כתי"ק.

הרבא"ג: הר"ר בנימין אליהו גורודצקי.

ה

[לפני יו"ד שבת, ה'תשל"ו]

חסר העיקר – ניצול בשביל הפצת היהדות!!

להוסיף שכשבא לארצות הברית הכריז שעיקר בואו להפצת התורה ומצוות וש"אמריקא איז ניט אַנדערש" וכו', ותיכף ומיד התחיל בחינוך הבנים והבנות וגם בערי השדה בתור עיקר וכו', וכן ספרות ענפה **בשפת המדינה** ומתחיל מברכת המזון לקטנים – ועד חסידות וכו'.

ו

[כ"ח אד"ר, ה'תשל"ו]

לא, כי כמפורסם אין מוסיפים עתה מוסדות חדשים (מלבד כשמעוררים ע"ז **מכאן**).

ז

[כ"ט אד"ר, ה'תשל"ו]

ע"פ **הודעת** תורת החסידות, שהוא **אישית** שלוחו של **השם** לעשות לו ית' דירה בתחתונים.

המצוי"ב – לצדקה בארה"ק.

אזכיר על הציון.

ה

מצילום כתי"ק, בקשר לחומר באנגלית אודות כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע, שהוכן לפרסום בעיתונות בקשר ליו"ד שבת.

וש"אמריקא איז ניט אַנדערש": ראה ספר השיחות תש"ג ע' 147. תש"ה ע' 77. תש"ו ע' 53. 212. אגרות קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"ז ע' שלו. ח"ח ע' קיח. ע' קכה. ח"ט ע' ד. ח"י ע' שצב. לקו"ש ח"ז ע' 364. ועוד.

התחיל בחינוך הבנים והבנות וגם בערי השדה: ראה תולדות חב"ד בארה"ב פרקים לו-ס. ספרות ענפה .. לקטנים: ראה שם פרק נו (ע' רפא"ב) ופרק סד. ועד חסידות: ראה שם פרק סו.

ו

מצילום כתי"ק, על גליון שאלת שליח, ממוצש"ק פר' שקלים, אם יכול לפתוח מוסד ולהדפיס בלאנק „בנשיאות כ"ק אדמו"ר שליט"א מליובאוויטש".

ז

מצילום כתי"ק, על גליון שאלה, מכ"ט אד"ר תשל"ו, בבקשת ברכה, וגילוי תכלית החיים שאלינו נועדת.

ח

ב"ה, ראש חודש אדר ב', ה'תשל"ו
ברוקלין, נ.י.

כבוד הרה"ג ווי"ח אי"א נו"נ עוסק בצרכי ציבור וכו'
הרב דוד משה שי רוזן

שלום וברכה!

מאשר אני קבלת מכתבי כת"ר מיום ב' דר"ח אדר א' והקודמו.

ולהתחיל בענין שהזמן גרמא, לקראת ימי חג הפורים הממששים
ובאים, יהי רצון שיהיו שמחים וטובים בכל הענינים, הפרטיים והכלליים
גם יחד, וזכות הרבים מסייעתו.

בנוגע להמזוזות, תקותי שיושלחו ימים אלו, שמפני סיבות נתעכב
הדבר. ויושלחו ע"ש כת"ר על ידי הדואר.

אשר לשובי"ם וכיו"ב, הרי לאחרי החיפוש, כנראה שסיכויים
למצוא אנשים כאלה הם רק באה"ק ת"ו, או במדינות אשר רמת החיים
שם היא נמוכה, ולכן יושפעו מהמשכורת וכו'. שהרי בכגון זה להשפיע
רק בשביל הרוחניות שבדבר קשה ביותר, ובפרט אשר ההשפעה צריכה
להיות גם על הבעל וגם על האשה, ולמשך זמן ארוך, כל משך שהותם
במשרתו האמורה.

ובודאי אין צורך באריכות בזה לכת"ר, שהרי ביקר בעצמו הן כאן
והן באה"ק ת"ו והן בארצות אירופה ונהירין לו שבילי המדינות שביקר
בנוגע לרמת החיים ולכל השייך לענין האמור.

בחתימה מעין הפתיחה, לחוג את חג הפורים בשמחה ובטוב לבב,
וכמודגש בתורת החסידות בכ"מ שרק שמחת פורים היא „עד דלא ידעי“,

ח

הרב דוד משה רח"ל: הרב הראשי לרומניא. אגרות נוספות אליו – אג"ק ח"ל יא'תקסב.
בנוגע להמזוזות: ראה לעיל שם.

אשר לשובי"ם וכיו"ב: בשנים תשל"ג-ד ה"ר ישראל צבי הבר בשליחות לרומניא, ששימש
בה כשו"ב, ואחרי שחזר לארה"ק, ביקש הרב רוזן מהרבי שימצא שו"ב למלא את מקומו.
כאמור כאן, לא נמצא אז שו"ב שימלא את מקומו. כעבור שבע שנים, בראשית שנת תשמ"א,
נשלח שוב על ידי הרבי בשליחות לרומניא, כאשר עיסוקו הרשמי הוא שו"ב. ושהה שם עד אחרי
חג הפסח תשמ"ח (ראה בכל זה „שליחות ברומניא הקומוניסטית“ (ארה"ק, תשס"ט).
עד דלא ידעי: מגילה ז, ב. טוש"ע או"ח סי' תרצה ס"ב.

משא"כ במועדים לשמחה, ב"ד שולחים שלוחים וכו' כמבואר בשו"ע
או"ח סוף סי' תקכ"ט.

כבוד ובברכה להצלחה ולבשורות טובות.

ט

ב"ה, ז' ניסן, ה'תשל"ו
ברוקלין, נ.י.

הרה"ג והרה"ח וו"ח אי"א נו"נ
עוסקים בצרכי ציבור ... שי'

שלום וברכה!

בתמהון נודעתי אשר עד עתה עדין לא נסתדרו הדברים ולא נתדברו
בנוגע להפעולות המתנהלות והמאורגנות על ידי ... שעכ"פ בהקדם יכנסו
להענין כפי הדרוש ויעשו כפי הצורך שיסתדרו העניינים בדרכי נועם
ובדרכי שלום.

ומובן שההקדם בזה ישובח, ועפ"י מש"נ פוטר מים ראשית גוי.

כיון שאמרז"ל הכלל „אינו מבקש אלא לפי כוחם" ונוסף על זה
„הנעשה אין להשיב", הרי בכל השטחים אשר עוסקים שני הנ"ל
והארגונים שבהנהלתם עד עתה, שטחים במובן פעולות ושטחים כפשוטם
בנוגע למקומות, על כאו"א להמשיך ומטעמים האמורים, וכמובן ככל
האפשרי בשיתוף פעולה, ומקרא מלא דבר הכתוב: אז נדברו יראי הוי'
איש אל רעהו ויקשב הוי' גוי', ומפורסמת האריכות בזה בקונטרס
„החלצו".

(ב) פשוט אשר אפשרי הדבר, ומתוך שלום אמתי, שהרי כאן ובכמה
מדינות פועלים צעירי אגודת חב"ד ו„הדר התורה" כאו"א בשטח שלו,
ובשלום ובהתדברות וכו', ולא רק שאין הדבר פוגע בפעילותו של אחד
מהם, אלא אדרבה, וכנראה במוחש כאן ובכ"מ, וכנ"ל.

ט

מצילום האגרת. והוא מענה לחברי הבי"ד שדנו בחלוקת העבודה בין שני ארגוני חב"ד
העוסקים באותה עיר.

פוטר מים ראשית: משלי יז, יד. סנהדרין ו, ב.

שאמרז"ל: במדב"ר פי"ב, ג.

אז נדברו .. ויקשב הוי': מלאכי ג, טז.

בקונטרס „החלצו": ס' המאמרים תרנ"ט ע' נג ואילך.

(ג) באם ישנם עניינים שאפשר להיות התנגשות, ובדוגמא התועדות במועדים וביומי דפגרא בכלל, ובמועדים חסידיים במיוחד, הרי כמה וכמה שעות ישנן במשך מועדים אלו כדי חלוקה ויותר.

עד"ז ג"כ בנוגע למקומות חדשים.

ובאם יראה הבי"ד לטוב ולמועיל, הרי באפשרותו וביכלתו שיזמין שני הנ"ל להתדבר עמהם, ושהשניים ידברו ביניהם בנוכחותם לקבוע על אתר ג"כ בנוגע לשעות שבמועדים ובנוגע למקומות, ולשאול הצעות הנ"ל וכו'. ובאם תהי' בזה אי-התאמה, להכריע ביניהם.

(ד) מהאמור מובן ג"כ בהנוגע לשאר עניינים ושאלות ובעיות שישנם או שיתחדשו.

ויה"ר אשר הקב"ה אשר שלוי שמו, ישכין השלום בכל מקום ומקום, ובפרט על פי המבואר בקונטרס „החלצו" גודל הענין וגודל ההצלחה הנמשכת עי"ז. ואשרי חלקם של כאו"א הלוקח חלק בזה.

ומזה מובן ג"כ, כנ"ל, אשר כל ההקדם ישובח.

המצפה לבשורות טובות בכל האמור וחותם בברכת חג הפסח כשר ושמח

מ. שניאורסאהן

[כ"ז ניסן, ה'תשל"ו]

מוסר השכל עד כמה גדולים העלמות בחשך הגלות – שדוקא כשהוכרז ע"ד „שנת החינוך" והכרח הכנת בעוד מועד למחנות קיץ – נתעורר תכנית הנ"ל...

מצו"ב השתתפות בהוצאת דמבצע שנת החינוך...

אזכיר עה"צ להנ"ל.

נדפסה ב„התקשרות" גליון תתקעח ע' 9. והוא מענה לזוג שלוחים שרצו לעזוב מקום שליחותם לפני הקיץ.

„שנת החינוך": בשיחות ש"פ אחרי, מברכים החדש אייר, הכריז הרבי על שנה זו (תשל"ו) „שנת החינוך" (ראה שיחות קודש תשל"ו ח"ב ע' 118 ואילך), והרבה לעורר על כך באגרות ובישיחות קיץ זה.

יא

[ז' אייר ה'תשל"ו]

ר"ת זה עלול שיעכב אחרים מלהצטרף למבצע זה – היפך המטרה לגמרי.

יב

[ה'תשל"ו]

ראיתי ותייח על נחת רוח שגרם עייז, כי עושה רושם חזק וכו'. ולהעיר:

בטח יעשו היסודות חזקים כ"כ שבאם ירצו יוכלו להוסיף אח"ז עוד קומה או שתים.

הכניסה להמקוה – צ"ל בפני"ע מכניסה הכללית – ברחוב אחר. וזכות פעולה זו – בענין מקוה ובענין בית חב"ד ביחד עם שאר פעולותיו לעי"ע כיו"ב תעמוד לו ולכב"ב שי' בכל המצטרך ויבשר טוב. השמות, ואזכיר עה"צ.

יג

ב"ה, י"א אדר, תשל"ז
ברוקלין, נ.י.

ברכה ושלוס!

מאשר הנני קבלת מכו' ובו בקשת ברכה פ"נ מיום ד' אדר,

יא

מצילום כתי"ק, על גליון מכתב שלי, אודות פרסום מבצע שנת חינוך, שהכותרת שלו תהי': "מבצע שנת ילד חינוך", או: "מבצע שנת יהודי חינוך". אודות המבצע "שנת החינוך" ראה לעיל אגרת י, ובהנסמן בהערות שם.

יב

נכתבה על גליון מכתבו של ר' יוסף מרגליות מוויניפג – תכנית בנין בית חב"ד עם מקוה טבילה לנשים. השמות: שהכותב יכתוב שמות כל בני ביתו.

ובעת רצון יקראו על ציון כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע.

מהנכון אשר יבדקו את התפלין של בעלה שיי וכן המזוזות שבדירתם שתהיינה כשרות כדין.
בברכה.

נ.ב.

מהעצות למצב רוחם וכו' – ההתבוננות שכל אחד ואחת הוא שלוחו של השם לעשות טוב ולהרבות טוב בעולמו, וע"ד הרגיל הוא לא ע"י מהפכות ומסנ"פ רועשת וכו', כ"א ע"י הנהגה יומית ע"פ שו"ע ופעילות אף שרובה נקראת בפי העולם (מל' העלם-האמת) „אפורה” „זעירה” וכו', עזר להנמצאים בסביבתם, חינוך עצמו צעד אחר צעד (ולא – בקפיצה) – וכל זה אפשרי בצבא, בימים „אפורים” וכו'.

ופשיטא שמחשבות והתבוננות המביאות ליאוש, ח"ו, לעצבות, למיעוט בפעילות וכיו"ב – מקורן בלתי טהור, ולא בתורת אמת והיפך הבטחון האמתי בהשם ובהשגחתו פרטית, וק"ל.

והשם יצליח אותה ואת בעלה שיי להוציא הכחות שניתנו להם אל הפועל ולעבוד השם בשמחה.

לעילוי נשמת

מרת הניה רבקה ע"ה ראסקין

בת הרה"ח הרה"ת ר' ארי' זאב ז"ל ליפסקער
נפטרה ליל ש"ק פי' וירא, ט"ו מרחשון ה'תשע"ה

ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס על ידי ולזכות בנה וכלתה

הרה"ת ר' יוסף יצחק וזוגתו מרת נאווה מלכה
בניהם מנחם מענדל, ארי' זאב, אברהם ושלוש דב

שיחיו לאורך ימים ושנים טובות ובריאות

ראסקין

להצלחה רבה ומופלגה בטוב הנראה והנגלה
בכל אשר יפנו בגשמיות וברוחניות
ולנחת רוח יהודי חסידותי מתוך שמחה וטוב לבב